

Arrest

nr. 233 407 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Saint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2019 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de tweede en derde verzoekende partijen en hun advocaat P. ROBERT, die tevens eerste verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Venezolaanse nationaliteit te hebben, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 3 september 2019.

1.2. Op 22 november 2018 wordt eerste verzoekende partij gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Op 21 november 2018 worden tweede en derde verzoekende

partijen afzonderlijk gehoord in een persoonlijk onderhoud op het CGVS, beiden bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 6 februari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') drie beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing met betrekking tot eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren op 23 augustus 1964 in Maturín. U heeft twee dochters, L. D. V. P. V. en V. D. V. P. V. (O.V. X). U bent gepensioneerd, en werkte voorheen aan de Universidad Pedagógica Experimental Libertador in Maturín als voedingsdeskundige.

Op 13 december 2017 ging u naar het huis van uw moeder in Villa Las Coquisas. Uw broer J. M. arriveerde eveneens bij uw moeder en parkeerde zijn auto in de garage aan het huis, maar u vergat de poort te sluiten. U ging samen met uw broer de afstandsbediening van de poort zoeken in uw auto, toen u iets voelde in uw rug. U zag dat iemand een wapen in de rug van uw broer had geduwd. Een man nam uw broer mee naar binnen, terwijl een andere man met u buiten blijft. U vroeg wat er gebeurde, en de man informeerde u dat er een overval aan de gang was.

Na een tijdje bracht de man u naar binnen. Toen u binnenkwam zag u dat uw broer J. M. op de grond zat met een wapen tegen zijn hoofd, en uw moeder hilde. U, uw broer, uw moeder, en uw neef J. J., die ook in het huis was, werden vastgebonden met een colson-bandje. De mannen brachten jullie naar de kamer van uw vader, waar u voor ongeveer drie uur werd opgesloten. De overvallers losten per ongeluk een schot in een hoek van de kamer.

Alle gsm's werden afgenomen, behalve de uwe die aan het opladen was in de keuken. U bleef kalm, maar uw moeder was van streek. Toen kwam uw zus, C. M., aan met de auto. De mannen zeiden dat ze niet mocht roepen, want het is een overval. Ze werd vastgebonden en bij in de kamer gezet. Na een tijdje vroegen de mannen naar waardevolle spullen. Ze namen uw zus C. M. onder shot en namen haar mee.

Toen de overval een uur aan de gang was, belden ze andere mannen op die hen kwamen helpen. Ze brachten een bestelwagen mee om alles in te laden, zoals het televisiescherm, elektronica, laptop. Het hele huis werd overhoop gehaald. Toen kwam één van de mannen binnen en kondigde aan dat ze zouden vertrekken. Hij zei dat indien u aangifte zou doen, u en uw familie gedood zouden worden. Hij nam de autosleutel van uw broer. U zei dat ze uw auto ook konden meenemen, maar omdat het een automatische auto was, namen ze hem niet mee.

U belde naar uw broers en zus. Uw broer M. en uw zus uit Puerta de la Cruz kwamen de volgende dag. Uw broers hebben een groot netwerk en contacteerden een detective, Palacios. De volgende dag belde hij naar uw broer M. en zei dat zijn auto uitgebrand werd teruggevonden naast de boerderij van een politieagent. De volgende dag ging u naar de plaats waar de uitgebrande auto werd gevonden.

Uw broer M. V., die in Caracas woont, is strafpleiter, schrijver en opposant van de huidige regering. Hij was meermaals kandidaat volksvertegenwoordiger en werkte aan de presidentiële campagne van Henri Falcón. Hij schreef een artikel in de krant waarin stond dat u en uw familie gedurende drie uur werden vastgehouden. U was bang en kwam gedurende ongeveer vijftien dagen niet buiten met de auto. Uw moeder ging na het incident bij uw zus C. M. wonen.

Uw twee dochters verblijven eveneens in België. Uw ene dochter, L. D. V. P., kwam ongeveer vijf jaar geleden naar België met haar man die de Italiaanse nationaliteit heeft. Uw andere dochter, V. D. V. P. V. (O.V. X), kwam naar België in juni 2017 samen met haar partner D. J. V. R. (O.V. X). V. verliet Venezuela omdat ze achtervolgd werd in januari 2017. Haar partner D. werd in februari 2017 achtervolgd door een auto.

U verliet Venezuela op 29 mei 2018 en u kwam aan in België op 30 mei 2018. Op 3 september 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw diploma traditionele Chinese geneeskunde, drie documenten over uw tewerkstelling en pensioen op de universiteit, bewijs van goed gedrag en zeden, een familiefoto, drie artikels over uw broer M. V., en een inschrijvingsbewijs voor een cursus van Cire neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees bestaat voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

In uw verklaringen zijn er elementen die de geloofwaardigheid ervan aantasten. Zo deden de gebeurtenissen waarvoor u Venezuela verliet zich voor in december 2017 (CGVS, p. 10). U verliet Venezuela echter pas in mei 2018, volgens uw verklaringen omdat u dan het goedkoopste ticket vond (CGVS, p. 10, 14). Dat u kon wachten op een gunstige ticketprijs vooraleer u uit het land vertrok, toont aan dat u de problemen die u zou hebben gekend in Venezuela niet van dien aard waren dat een onmiddellijk vertrek noodzakelijk was. Dit doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vluchtmotieven. Bovendien moet worden aangestipt dat u reeds sinds 30 mei 2018 in België verbleef, maar dat u pas op 3 september 2018, zo'n drie maanden later, een verzoek om internationale bescherming indiende. Het is opvallend dat u slechts een verzoek om internationale bescherming indiende nadat de termijn van een toeristenvisum is verlopen. Dit kan erop wijzen dat u het verzoek om internationale bescherming niet zozeer indiende omwille van uw voorgehouden vluchtmotieven, dan wel om langer in België bij uw dochters te kunnen blijven. Volgens D. J. V. R. (O.V. X), de partner van uw dochter V. D. V. P. V. (O.V. X), is de reden voor uw verblijf in België dat u bij uw dochters wilt wonen (CGVS X, p. 7). Al deze elementen trekken uw voorgehouden vluchtmotieven ernstig in twijfel.

U verklaarde dat u niet weet om welke reden het huis van uw moeder werd overvallen (CGVS, p. 11). U zegt dat de poort open stond en dat het misschien toeval was, maar dat u het niet weet (CGVS, p. 11). Uw dochter V. verklaarde op haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat ze dacht dat de overval verband hield met de politieke activiteiten van uw broer M. V. (CGVS X, p. 10). Noch u, noch uw dochter halen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de overval verband zou houden met het politieke profiel van uw broer. U legde overigens geen verklaringen af over problemen die uw broer M. zou gekend hebben in het kader van zijn politieke activiteiten. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat er een verband zou bestaan tussen het politieke profiel van uw broer enerzijds, en de overval anderzijds. Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat louter uit de politieke activiteiten van uw broer geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid.

Daarnaast is het opmerkelijk dat D. J. V. R. (O.V. X), de partner van uw dochter V., niet op de hoogte is van uw vluchtmotieven. Gevraagd welke problemen u had in Venezuela, verklaarde hij dat hij het niet zo precies weet (CGVS X, p. 7).

Het enige wat hij erover kan vertellen is dat er een diefstal was en een gijzeling was (CGVS X). Hij weet echter niet wanneer deze gebeurtenissen plaatsvonden en hij kan zelfs geen enkele indicatie van tijd geven (CGVS X, p. 8). Het is weinig waarschijnlijk dat de partner van uw dochter niet zou weten wanneer de overval ongeveer plaatsvond. Bovendien verklaarde hij niet te weten wat er precies gebeurde. D. weet denkt dat u enkele uren gegijzeld werd in het huis van uw moeder (CGVS X, p. 8). Hij

zei dat hij niet de bedoeling had zich erin te verdiepen (CGVS X p. 7-8). Dat D. niet meer details kan geven over uw problemen, is opmerkelijk aangezien er kan verwacht worden dat indien deze overval werkelijk plaatsvond, hij op de hoogte zou zijn van wat er precies gebeurde. Deze elementen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Volgens uw verklaringen bleven de overvallers ongeveer drie uur in het huis van uw moeder (CGVS, p. 10). Tijdens deze overval zouden ze een televisiescherm, videospellen, juwelen, gsm's en een auto hebben meegenomen, en werd het hele huis overhoop gehaald (CGVS, p. 9, 11). Enerzijds moet worden opgemerkt dat drie uur erg lang is voor een overval. Men zou immers verwachten dat de overvallers zo snel mogelijk weg zouden willen uit het huis. Geconfronteerd met deze lange duur van de overval, bevestigde u dat het inderdaad lang is, maar dat de overvallers moesten wachten op andere mensen die kwamen met een andere auto (CGVS, p. 12). Bovendien bonden ze iedereen vast en doorzochten ze het hele huis, waardoor het lang duurde (CGVS, p. 12). Gelet op de gestolen goederen, namelijk een televisiescherm, videospellen, juwelen, gsm's en een auto, is het weinig aannemelijk dat de overval werkelijk drie uur zou geduurd hebben. Anderzijds is het niet aannemelijk dat indien de overval werkelijk drie uur duurde omdat ze het hele huis doorzochten, dat ze uw gsm in de keuken niet zouden vinden (CGVS, p. 9, 10). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat uw gsm niet in de kamers zelf lag, maar in de keuken (CGVS, p. 12). U werd erop gewezen dat het weinig waarschijnlijk is dat ze drie uur in het huis zijn, en niet in de keuken zouden kijken, waarop u verklaarde dat het een groot huis is (CGVS, p. 12). U beweerde dat ze het niet zagen en dat ook u verbaasd was dat de gsm niet werd meegenomen (CGVS, p. 12). Deze uitleg overtuigt het CGVS niet dat uw gsm gewoonweg vergeten werd, wat bijgevolg verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens verklaarde u dat u uw auto aanbood aan de overvallers zodat ze u niet zouden doden (CGVS, p. 12). Noch uw auto, noch de auto van uw zus werd meegenomen door de overvallers (CGVS, p. 9). U beweerde dat ze uw auto niet meenamen omdat ze niet konden schakelen, en dat de auto van uw broer wel automatisch was (CGVS, p. 12). Gevraagd hoe u wist dat de overvallers niet konden schakelen, zei u dat ze vroegen of de wagen automatisch was, waarop ze zeiden dat ze enkel met een automatische auto reden (CGVS, p. 12). Het houdt geen steek dat de overvallers eerst zouden vragen of de auto's al dan niet automatisch zijn, waarna ze de wagens gewoon laten staan. Ook dit element trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in twijfel.

Voorts verklaarde u dat u naar de plaats ging waar de uitgebrande auto van uw broer werd gevonden (CGVS, p. 10). Deze werd gevonden naast het huis van een politieagent. U verklaarde niet te weten of deze agent al dan niet iets te maken had met de overval (CGVS, p. 13). Aangezien u niet wist of deze agent betrokken was bij de overval, was het een risico om naar zijn woonplaats te gaan. De agent zou u immers kunnen herkennen indien hij bij de overval betrokken was. Dat u naar een plaats zou gaan waar iemand woont die mogelijk iets zou kunnen te maken hebben met de overval, is bijgevolg weinig aannemelijk. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Ten slotte verklaarde u dat uw broer M. een artikel had geschreven over de gebeurtenissen in het huis van uw moeder (CGVS, p. 14). Dit artikel zou verschenen zijn in de lokale krant La Prensa (CGVS, p. 14). U legde het artikel echter niet neer op het CGVS, maar u zei dat u het kon opzoeken (CGVS, p. 14). U werd geconfronteerd met het feit dat het raar is dat u dit artikel, dat gaat over de problemen die u kende in Venezuela, niet meebracht. Hierop zei u dat u het niet vond op het internet, en dat u het in Maturín zou laten opzoeken (CGVS, p. 14). U legde wel andere artikels neer van uw broer M., waarmee u wilde aantonen dat hij de enige is die politiek actief is in uw familie, en dat hij een schrijver is (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met de vaststelling dat u wel artikels over uw broer meebracht, maar niet het artikel waarin uw eigen problemen werden beschreven, herhaalde u dat u zocht op het internet naar het artikel van de overval, maar dat u andere artikels vond die u ook interessant leken (CGVS, p. 15). Het houdt geen steek dat u wel artikels meeneemt over het profiel van uw broer omdat deze u interessant leken, maar dat u heeft nagelaten het artikel mee te nemen over uw persoonlijke problemen. U werd gevraagd het artikel te bezorgen aan het CGVS (CGVS, p. 14), wat u heeft nagelaten te doen. Dit zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Omwillen van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

U kan evenmin aanspraak op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet omwille van de problemen die uw dochter V. D. V. P. V. (O.V. X) en haar partner D. J. V. R. (O.V. X) hebben gekend in Venezuela. De door hen ingeroepen vluchtmotieven werden eveneens ongeloofwaardig bevonden. Bijgevolg kan er op basis van die motieven geen sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde.

De documenten die u neerlegde veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte bevestigen uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit, welke niet worden betwist.

Het diploma van een cursus traditionele Chinese geneeskunde toont aan dat u deze opleiding heeft gevolgd. Dit staat niet ter discussie.

De documenten van uw tewerkstelling en uw pensioen tonen aan dat u werkzaam was als voedingsdeskundige aan de universiteit in Maturín. Dat wordt niet betwist.

Het bewijs van goed gedrag en zeden toont aan dat u geen misdaden heeft begaan in Venezuela. Ook hier wordt niet aan getwijfeld.

De familiefoto toont enkele leden van uw familie, maar heeft verder geen betrekking op de redenen waarom u Venezuela heeft verlaten.

De drie artikels over M. V. ondersteunen uw verklaringen dat uw broer een schrijver was. Dit wordt niet betwist.

Het inschrijvingsbewijs van een cursus bij Cire toont aan dat u in België een opleiding volgt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij

in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Muslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen.

Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat

de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing met betrekking tot tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Maturin. Vanaf uw zeventiende woonde u in de week in Anzoategui, waar u naar de universiteit ging en in het weekend in Maturin. Sinds acht jaar bent u samen met V. R. D. J. (OV X), met wie u momenteel verloofd bent. Op 20 januari 2017 vertrok u 's middags van uw stageplaats waar u werkte als tandarts toen u zag dat er twee verdachte mannen rondliepen in de parking. U stapte snel in uw wagen en zag hoe de mannen ook in een wagen stapten en u achtervolgden. U vluchtte weg en botste uiteindelijk op een derde wagen op een kruispunt. U zag hoe de verdachte mannen uit hun wagen stapten. U deed de deuren van uw wagen op slot en uiteindelijk gingen de twee mannen ervandoor na tussenkomst van de omstaanders. Uw familie kwam u uiteindelijk halen. U keerde niet meer terug naar uw stageplek. Uw stagebegeleidster vertelde u een week later dat er nog vreemde types gezien werden in de buurt van uw stageplaats. Nog geen maand na dit incident merkte D. een verdachte auto op toen hij op zijn moeder stond te wachten in zijn wagen. Hij vluchtte weg toen hij aanvoelde dat ze hem de weg zouden versperren. Tijdens de achtervolging belde hij u. Hij ontsnapte aan zijn achtervolgers door in de tegengestelde richting te rijden en rode lichten te negeren. Uiteindelijk kwam hij naar het huis van uw tante, waar ook u zich bevond. Jullie besloten om een klacht neer te leggen bij de guardia nacional, maar eens jullie bij de guardia nacional waren, zagen jullie daar diezelfde wagen. Jullie besloten om uiteindelijk toch geen klacht in te dienen. Enkele dagen na het incident werd dezelfde wagen gezien in de buurt waar D. woonde. Tot twee maanden na het incident woonde D. bij u en daarna keerde hij naar huis terug. Van maart 2017 tot juni 2017 werkte u als assistente in een medisch laboratorium. In juni 2017 verliet u Venezuela samen met D. en kwam u naar België om te studeren. Uw zus P. V. L. D.V. woont reeds sinds vijf jaar in België.

Uw moeder V. B. R. L. (OV X) verliet Venezuela in mei 2018. Zij maakte in december 2017 een gijzeling en diefstal mee in het huis van uw grootmoeder. Uw oom M. V. is een tegenstander van het huidige regime.

U, D. en uw moeder dienden in België een verzoek om internationale bescherming in op 3 september 2018.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat u ontvoerd of vermoord zult worden. Ook hebt u een vrees op vervolging bij terugkeer omdat u als rijk gepercipieerd zult worden naar aanleiding van uw verblijf in het buitenland, alsook vreest u de algemene veiligheidssituatie.

In het kader van jullie verzoek om internationale bescherming leggen u en D. de volgende documenten voor: uw paspoort (origineel), het paspoort van D. (origineel), uw identiteitskaart (origineel), de identiteitskaart van D. (origineel), uw geboorteakte (origineel) en de legalisatie (origineel) en de vertaling

(origineel) ervan, de geboorteakte van D. (origineel) en de legalisatie (origineel) en de vertaling (origineel) ervan, een uittreksel uit het handelsregister (kopie), documenten inzake jullie studies in België (kopie), een foto van uw oom M. V. (origineel), uw diploma (origineel), enkele artikels en foto's betreffende M. V. (kopie) en drie familiefoto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u ontvoerd of vermoord te worden omdat u reeds in het verleden achtervolgd werd, uw familie een goede financiële status bezit en u, nu u in België hebt verbleven, zeker als rijk zult worden bestempeld. Ook vreest u de algemene veiligheidssituatie (notities persoonlijk onderhoud CGVS P. V. V. D. V. (CGVS V.), d.d. 21 november 2018, p. 12). Uw verloofde V. R. D. J. (OV 8.423.329) vreest eveneens ontvoerd of vermoord te worden omdat ook hij na u achtervolgd werd en zijn familie eveneens een goede financiële status heeft (notities persoonlijk onderhoud V. R. D. J. (CGVS D.), d.d. 21 november 2018, p. 11-12).

Na grondig onderzoek van de door u en uw verloofde aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat jullie de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Jullie zijn er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er in jullie hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging omwille van jullie nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat u en D. pas op 3 september 2018 een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend in België, terwijl jullie reeds op 15 juni 2017 in België waren toegekomen nadat jullie een dag eerder Venezuela hadden verlaten (verklaring DVZ V., d.d. 09/10/2018, vraag 31). Dat jullie meer dan een jaar hebben gewacht alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is geenszins in overeenstemming te brengen met de door jullie beweerde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. De vaststelling dat dit in casu niet gebeurde, getuigt van een houding die niet conform de door jullie beweerde vrees is. Hiermee geconfronteerd zeggen jullie dat jullie wilden terugkeren naar Venezuela als alles daar rustiger geworden was (CGVS D., p. 10; CGVS V., p. 11). Maar omdat uw moeder ondertussen ook problemen kende en de familie van D. opgebeld werd, hadden jullie te veel schrik om terug te keren, voegt u toe. Er dient echter opgemerkt te worden dat het incident met uw moeder reeds in december 2017 zou hebben plaatsgevonden (CGVS V., p. 6), en u en D. net omwille van persoonlijke redenen het land verlaten hebben. De ongeloofwaardigheid van de berichten aan de familie van D. wordt verder in deze beslissing verduidelijkt.

Deze argumenten kunnen jullie uiterst passieve houding voor het krijgen van internationale bescherming dan ook niet vergoelijken. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig jullie algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven in het bijzonder.

De geloofwaardigheid van de door jullie beweerde vervolgingsfeiten wordt verder ondermijnd doordat jullie er uiterst vage en incoherente verklaringen over afleggen.

Het is frappant dat de kennis van D. over het incident dat met u gebeurde uiterst rudimentair is en amper de algemeenheid overstijgt. U geeft zelf consequent te kennen dat de mannen die u achtervolgden gewapend waren (vragenlijst CGVS V., d.d. 11/10/2018, p. 2; CGVS V., p. 11). Aan D. gevraagd of de personen die u achtervolgden gewapend waren, stelt hij inderdaad van wel, maar daarna stukt zijn kennis blijkbaar (CGVS D., p. 18). Gepeild om te vertellen wat u daar dan aan hem over vertelde, geeft hij aan dat hij daar niets meer over kan vertellen, maar dat hij enkel weet dat ze u achtervolgden en dat u een wagen aanreed (CGVS D., p. 18). Verder is het ook eigenaardig dat D. slechts weinig informatie kan geven over de persoon met wie u in botsing kwam. Hoewel u zelf zegt dat u in aanrijding kwam met de wagen van een oudere man (CGVS V., p. 17), zegt D. niets te weten over de persoon wiens auto u aanreed (CGVS D., p. 17). Hij weet niet of het een man of een vrouw was (CGVS D., p. 18). U stelt over het moment net na de botsing dat de mannen die u achtervolgden ook uit hun auto stapten, waarop u zich in de wagen opsloot (CGVS V., p. 11). U geeft aan dat de mannen na tussenkomst van omstaanders uiteindelijk naar hun wagen vluchtten (CGVS V., p. 11). Aan D. gevraagd wat er gebeurde net na de botsing met de andere auto, stelt hij slechts dat ze u achtervolgden (CGVS D., p. 18). Gepeild naar meer details, zegt D. dat u degene bent die de kleine details weet en dat hij weet dat u achtervolgd werd en een wagen aanreed (CGVS D., p. 18). D. weet evenmin hoe u bent thuisgeraakt (CGVS, p. 18). U geeft aan dat u een week na het incident nog contact had met uw stageplaats, waarbij u verteld werd dat er die week nog vreemde types gezien werden bij uw stageplaats (CGVS V., p. 12). Aan D. gevraagd of er bij uw stageplaats nog verdachte personen gezien werden, geeft hij aan dat niet te weten (CGVS D., p. 18, 19).

Frappant is ook dat D. geen enkele bijkomende informatie kan geven over de impact van het ongeval op uw persoon. U haalt aan dat u gekwetst was aan de elleboog en de linkervoet (CGSV V., p. 11), maar gevraagd aan D. op welke lichaamsplaatsen u specifiek pijn had, antwoordt hij zeer algemeen dat u pijn had aan het lichaam (CGVS D., p. 19). Gevraagd of u naar een psycholoog ging nadien antwoordt hij dat hij denkt van wel, maar meer informatie kan hij daarbij niet geven. Bovendien is het vreemd dat u, hoewel u meent dat u in behandeling was bij een psycholoog (CGVS V., p. 17), hier geen enkel document over kunt neerleggen ter staving.

Het spreekt voor zich dat uit D. zijn korte, feitelijke beschrijvingen van toch wel een ingrijpende en gewelddadige gebeurtenis weinig overtuigingskracht spreekt. D. zijn zeer rudimentaire en algemene bewoordingen over het incident dat ertoe heeft geleid dat u het land bent ontvlucht, geven jullie verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door jullie ingeroepen feiten onaannemelijk worden. Gezien dit incident mede de onmiddellijke aanleiding was voor u en D. om Venezuela te verlaten (CGSV V., p. 12), kan nochtans verwacht worden dat jullie hier beide gedetailleerd over zouden kunnen vertellen. De vaststelling dat dit niet het geval is, schaadt de geloofwaardigheid van dit door jullie beweerde voorval. Uw verklaring dat u slechts de dag van het incident zelf aan D. vertelde wat er gebeurd was, maar er daarna niet meer in detail over sprak (CGVS V., p. 22), kan niet gevolgd worden, gezien het belang van dit incident in jullie beslissing om het land te verlaten en in een ander land internationale bescherming aan te vragen.

Ook dient te worden opgemerkt dat het weinig coherent is dat u enerzijds beweert dat u na het incident van 20 januari 2017 heel veel moeite hebt gehad om uw activiteiten terug op te nemen en u de straat niet meer durfde op te gaan (CGVS V., p. 11-12), maar u anderzijds wel nog een andere job heeft gezocht en gevonden gezien u verklaart van maart 2017 tot aan uw vertrek in juni 2017 te hebben gewerkt als assistent in een medisch laboratorium (CGVS V., p. 5). Dat u nadien nog werk heeft gezocht doet een ander licht schijnen op uw voorgewende angst wat de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde gebeurtenis eens te meer aantoon. Ook opmerkelijk is dat u, hoewel u nog enkele maanden in Venezuela hebt verbleven, er nog steeds geen idee van hebt wie de mannen waren die u achtervolgden (CGVS V., p. 16).

Wat betreft het incident dat D. omschrijft als een poging tot ontvoering (CGVS D., p. 9), kan gesteld worden dat enkele incoherenties tussen de verklaringen van D. en u de geloofwaardigheid van dit beweerde incident ten zeerste op een helling zetten.

Zo meent D. dat hij op dezelfde dag van het incident klacht wilde gaan indienen en dat hij in het bijzijn was van u, uw tante C., en een vriend F. (CGVS D., p. 16). In tweede instantie voegt D. er vreemd genoeg aan toe dat zijn schoonmoeder er misschien ook bij was (CGVS D., p. 20). U daarentegen zegt tot tweemaal toe dat u en D. op dat moment vergezeld werden van de broer van D. en van oom J. F. (CGVS V., p. 18-19 & 21). Pas wanneer gepeild wordt of F. u op die dag met iets geholpen heeft, stelt u uiteindelijk dat hij er ook bij was (CGVS V., p. 21). Dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over wie erbij was toen jullie een klacht wensten in te dienen, en jullie antwoorden ook schijnen aan te

passen naargelang de vraagstelling, werpt een smet op de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde feiten. Bovendien werd een tweede incoherentie opgemerkt. Daar waar u stelt dat D. twee maanden na het incident bij u inwoonde en daarna terug naar zijn huis keerde (CGVS V., p. 19, 22), zegt D. dat hij na het incident steeds bij u gewoond heeft tot jullie naar België kwamen en dat hij niet meer thuis gewoond heeft (CGVS D., p. 16). Nochtans vond het incident al plaats op 14 februari 2017 (CGVS D., p. 10), en vertrokken jullie pas vier maand later in juni 2017 uit Venezuela (CGVS V., p. 10). Deze incoherenties doen vanzelfsprekend afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door D. beweerde poging tot ontvoering.

U en D. zijn er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat de familie van D. telefoontjes en telefonische berichten kreeg waarin gesteld werd dat D. in het buitenland zat. Zo is het frappant dat D. gewoonweg niet weet wat er in de sms berichten stond die zijn ouders ontvingen (CGVS D., p. 17). D. haalt daarbij zelfs aan dat hij denkt dat de inhoud vrij intens was waardoor zijn ouders hem deze niet wilden vertellen. Er kan niet begrepen worden waarom zijn ouders met het oog op zijn verzoek om internationale bescherming en terwijl hij zich in België bevindt hem niet volledig zouden informeren over de dreigberichten. Vreemd genoeg en volledig inconsistent met D. zijn uitspraken weet u daarentegen wel wat er in de berichten stond (CGVS V., p. 19). U vertelt zelfs dat ze jullie beiden verteld hebben dat de inhoud van de berichten hetzelfde was als wat ze hen via telefoon hadden verteld. Het is niet geloofwaardig dat jullie niet allebei op de hoogte zouden zijn over de inhoud van deze berichten indien deze werkelijk gestuurd zouden zijn. Bovendien werd ook vastgesteld dat jullie gedrag na het krijgen van deze berichten niet conform de door jullie beweerde vrees is die deze berichten veroorzaken, hetgeen evenzeer de geloofwaardigheid van de beweerde berichten op losse schroeven zet. D. meent dat hij naar aanleiding van de berichten zijn instagramaccount verwijderde en een nieuw aanmaakte onder een naam die niet zijn eigen naam was (CGVS D., p. 4, 13). Het is dan ook merkwaardig dat hij op facebook wel nog te vinden is onder zijn eigen naam 'D. V.' en dat er op dit facebookaccount foto's van hem prijken waarop hij duidelijk in een Europese setting vertoeft, zoals onder meer een foto bij de Eiffeltoren. Indien D. werkelijk bang werd door de telefoontjes en vreesde voor het leven van zijn ouders en zijn broer (CGVS D., p. 13), kan verwacht worden dat hij niet op facebook tentoon zou spreiden dat hij zich in het buitenland bevindt. Hiermee geconfronteerd, zegt D. dat men in Venezuela instagram gebruikt (CGVS D., p. 20), hetgeen geenszins een afdoende verklaring is waarom er foto's van hem in Europese setting op zijn facebookaccount te zien zijn.

Betreffende jullie vervolgingsmotieven dient tot slot opgemerkt worden dat het vragen oproept dat de geboortektes van u en D. reeds op 10 januari 2017 gelegaliseerd werden, nog voor het eerste incident zou zijn gebeurd. Deze vaststelling suggereert dat jullie toen reeds stappen ondernamen om naar het buitenland te gaan, wat vanzelfsprekend de geloofwaardigheid inzake de door jullie aangehaald incidenten verder ondermijnt.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u en D. opgeworpen incidenten en vervolgingsfeiten die zouden hebben geleid tot jullie vlucht uit Venezuela.

Vervolgens halen jullie beiden aan te vrezen ontvoerd of vermoord te worden omwille van jullie langdurig verblijf in het buitenland (CGVS V., p. 12). Als reden dat D. vreest dat hij ontvoerd zal worden, verwijst hij naar de goede status van zijn familie, met name dat ze een goed draaiende bakkerij hebben en ze veel geld hebben (CGVS D., p. 11, 12). D. verwijst daarbij naar de telefoontjes die zijn familie had ontvangen na zijn vertrek, waarbij gezegd werd dat men wist dat hij het land verlaten had. Verder haalt hij geen andere problemen aan (CGVS D., p. 10, 12, 13). Zoals eerder aangehaald kan er geen geloof worden gehecht aan deze bedreigingen. Voorts halen u en D. hetzelfde voorbeeld aan van iemand die zou zijn ontvoerd en gedood, nadat hij de mogelijkheid had gehad te reizen (CGVS D., p. 11-12). U vernam het via een nieuwsbericht dat de ronde deed in uw stad (CGVS V., p. 13). D. noemt deze persoon dan weer een kennis, al weet hij niet hoe deze persoon heet noch wanneer het exact gebeurde. Hoe betreuwenswaardig bovenstaand incident van deze persoon ook mag zijn, uit jullie verklaringen blijkt geenszins dat jullie bij terugkeer een verhoogd risico zouden lopen op ontvoering of beroving door criminele bendes, omwille van jullie verblijf in Europa of omwille van dit voorbeeld waarnaar jullie verwijzen. Uit jullie verklaringen en uit jullie aangehaald voorbeeld blijkt dat jullie zich baseren op louter crimineel gemeenrechtelijke feiten die geen verband houden met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer als rijk zal bestempeld worden en men daardoor het doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te

vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

U haalt tot slot een incident aan waarbij uw moeder slachtoffer werd van een gijzeling en een overval in het huis van uw grootmoeder (CGVS V., p. 7). Wat dit betreft dient aangestipt te worden dat het CGVS in de beslissing van uw moeder overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan deze motieven die eveneens werden opgeworpen door uw moeder. Deze beslissing werd toegevoegd aan het administratief dossier. Bijgevolg kan er op basis van die motieven geen sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd.

Uw verklaart dat u denkt dat de overval verband hield met de politieke activiteiten van uw oom M. V. (CGVS V., p. 3, 10, 15). U haalt echter geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat de overval verband zou houden met het politieke profiel van uw oom. U zegt zelf ook dat u het denkt, maar dat het nooit bewezen werd (CGVS V., p. 15). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat er een verband zou bestaan tussen het politieke profiel van uw oom enerzijds, en de overval anderzijds. Daarnaast zegt u ook dat uw familie, naast het ongeloofwaardig geacht incident, geen andere problemen kende omwille van de activiteiten van uw oom, noch slaagt u erin een concreet element aan te brengen dat uw oom zelf ook problemen kende omwille van zijn eigen activiteiten (CGVS V., p. 10 & 16). Er moet dan ook worden opgemerkt dat louter uit de politieke activiteiten van uw oom geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd kan worden afgeleid.

Er dient ook nog opgemerkt te worden dat noch u noch D. politiek actief zijn. U geeft aan dat u in Venezuela niet politiek actief was, dat u geen protesten bijwoonde en geen lid was van een politieke partij (CGSV V., p. 9). Ook in België was u niet politiek actief (CGVS V., p. 9). Ook D. geeft aan dat hij niet politiek actief was in Venezuela, geen protesten bijwoonde en dat hij geen lid was van een politieke partij (CGVS D., p. 8, 9).

Gezien bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding

geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U haalt aan dat uw familie zich in een goede economische positie bevindt (CGSV V., p. 11) en zoals eerder gesteld komt D. eveneens uit een gegoede familie die een goed draaiende bakkerij heeft en veel geld (CGVS D., p. 11, 12). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u en uw verloofde, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De door jullie aangehaalde feiten werden reeds eerder besproken.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u en D. neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en gelegaliseerde en vertaalde geboorteaktes bevestigen louter jullie identiteit, maar hebben verder geen betrekking op de door jullie beweerde problemen bij terugkeer naar Venezuela. Het uittreksel uit het handelsregister ondersteunt de verklaringen dat de familie van D. een onderneming heeft in Venezuela. De documenten inzake jullie studies in België hebben geen betrekking op jullie vrees bij terugkeer naar Venezuela. De foto's en artikels van M. V. ondersteunen jullie verklaringen over zijn politieke activiteiten en ondersteunen dat jullie een vertrouwelijk contact met hem hadden. Deze foto's en artikels zeggen echter niets over eventuele problemen naar aanleiding van deze activiteiten. Uw diploma bevestigt uw verklaringen over uw opleidingsniveau.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van V. R. D. J. (OV 8.423.329) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing met betrekking tot derde verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Maracaibo. U bent geboren en getogen in Maturin. U behaalde een diploma van het middelbaar onderwijs en vatte universitaire studies aan om ingenieur te worden, maar maakte deze uiteindelijk niet af. U ging aan de slag in de bakkerij van uw familie. Sinds 8 jaar bent u samen met P. V. V. D. V. (OV X), met wie u momenteel verloofd bent. V. werd op 20 januari 2017 achtervolgd toen ze vertrokken was van haar stageplaats.

In haar vlucht reed ze een auto aan. Na dit incident ging u haar thuis opzoeken. Op 14 februari 2017 ging u uw moeder ophalen en was u in de auto aan het wachten. U zag een verdachte auto die verdachte bewegingen maakte en sloeg op de vlucht. Gedurende 20 à 30 minuten werd u met de auto achtervolgd. Uiteindelijk ontkwam u aan uw achtervolgers door aan de verkeerde kant van de weg te rijden en rode lichten te negeren. U reed naar het huis van de tante van V.. U besloot een klacht te gaan indienen bij de guardia nacional. Eens daar aangekomen, zag u de auto die u achtervolgd had. Hierop nam u de beslissing om toch geen klacht in te dienen. De dag na de feiten reed die auto langs uw huis.

U ging in het huis van uw verloofde wonen tot op het moment van uw vertrek. U en uw vriendin besloten om naar België te komen om te studeren en af te wachten tot de situatie in Venezuela rustiger werd. U bent in België sinds 15 juni 2017. U, V. en de moeder van V., V. B. R. L. (OV X), dienden in België een verzoek om internationale bescherming in op 3 september 2018.

Uw moeder kreeg op 14 oktober een telefoontje waarbij haar gezegd werd dat ze wisten dat u het land verlaten had. Ze kreeg ook sms-berichten.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u ontvoerd en vermoord, alsook omdat uw familie een goede financiële status heeft.

In het kader van jullie verzoek om internationale bescherming leggen u en V. de volgende documenten voor: uw paspoort (origineel), het paspoort van V. (origineel), uw identiteitskaart (origineel), de identiteitskaart van V. (origineel), uw geboorteakte (origineel) en de legalisatie (origineel) en de vertaling (origineel) ervan, de geboorteakte van V. (origineel) en de legalisatie (origineel) en de vertaling (origineel) ervan, een uittreksel uit het handelsregister (kopie), documenten inzake jullie studies in België (kopie), een foto van de oom van V. genaamd M. V. (origineel), het diploma van V. (origineel), enkele artikels en foto's betreffende M. V. (kopie) en drie familiefoto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming samenhangt met de motieven die door uw verloofde P V. V. D. V. (OV X) ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

" Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u ontvoerd of vermoord te worden omdat u reeds in het verleden achtervolgd werd, uw familie een goede financiële status bezit en u, nu u in België hebt verbleven, zeker als rijk zult worden bestempeld. Ook vreest u de algemene veiligheidssituatie (notities persoonlijk onderhoud CGVS P. V. D. V. (CGVS V.), d.d. 21 november 2018, p. 12). Uw verloofde V. R. D. J. (OV X) vreest eveneens ontvoerd of vermoord te worden omdat ook hij na u achtervolgd werd en zijn familie eveneens een goede financiële status heeft (notities persoonlijk onderhoud V. R. D. J. (CGVS D.), d.d. 21 november 2018, p. 11-12).

Na grondig onderzoek van de door u en uw verloofde aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat jullie de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Jullie zijn er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er in jullie hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging omwille van jullie nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige

schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat u en D. pas op 3 september 2018 een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend in België, terwijl jullie reeds op 15 juni 2017 in België waren toegekomen nadat jullie een dag eerder Venezuela hadden verlaten (verklaring DVZ V., d.d. 09/10/2018, vraag 31). Dat jullie meer dan een jaar hebben gewacht alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is geenszins in overeenstemming te brengen met de door jullie beweerde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. De vaststelling dat dit in casu niet gebeurde, getuigt van een houding die niet conform de door jullie beweerde vrees is. Hiermee geconfronteerd zeggen jullie dat jullie wilden terugkeren naar Venezuela als alles daar rustiger geworden was (CGVS D., p. 10; CGVS V., p. 11). Maar omdat uw moeder ondertussen ook problemen kende en de familie van D. opgebeld werd, hadden jullie te veel schrik om terug te keren, voegt u toe. Er dient echter opgemerkt te worden dat het incident met uw moeder reeds in december 2017 zou hebben plaatsgevonden (CGVS V., p. 6), en u en D. net omwille van persoonlijke redenen het land verlaten hebben. De ongeloofwaardigheid van de berichten aan de familie van D. wordt verder in deze beslissing verduidelijkt. Deze argumenten kunnen jullie uiterst passieve houding voor het krijgen van internationale bescherming dan ook niet vergoelijken. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig jullie algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven in het bijzonder.

De geloofwaardigheid van de door jullie beweerde vervolgingsfeiten wordt verder ondermijnd doordat jullie er uiterst vage en incoherente verklaringen over afleggen.

Het is frappant dat de kennis van D. over het incident dat met u gebeurde uiterst rudimentair is en amper de algemeenheid overstijgt. U geeft zelf consequent te kennen dat de mannen die u achtervolgden gewapend waren (vragenlijst CGVS V., d.d. 11/10/2018, p. 2; CGVS V., p. 11). Aan D. gevraagd of de personen die u achtervolgden gewapend waren, stelt hij inderdaad van wel, maar daarna stokt zijn kennis blijkbaar (CGVS D., p. 18). Gepeild om te vertellen wat u daar dan aan hem over vertelde, geeft hij aan dat hij daar niets meer over kan vertellen, maar dat hij enkel weet dat ze u achtervolgden en dat u een wagen aanreed (CGVS D., p. 18). Verder is het ook eigenaardig dat D. slechts weinig informatie kan geven over de persoon met wie u in botsing kwam. Hoewel u zelf zegt dat u in aanrijding kwam met de wagen van een oudere man (CGVS V., p. 17), zegt D. niets te weten over de persoon wiens auto u aanreed (CGVS D., p. 17). Hij weet niet of het een man of een vrouw was (CGVS D., p. 18). U stelt over het moment net na de botsing dat de mannen die u achtervolgden ook uit hun auto stapten, waarop u zich in de wagen opsloot (CGVS V., p. 11). U geeft aan dat de mannen na tussenkomst van omstaanders uiteindelijk naar hun wagen vluchtten (CGVS V., p. 11). Aan D. gevraagd wat er gebeurde net na de botsing met de andere auto, stelt hij slechts dat ze u achtervolgden (CGVS D., p. 18). Gepeild naar meer details, zegt D. dat u degene bent die de kleine details weet en dat hij weet dat u achtervolgd werd en een wagen aanreed (CGVS D., p. 18). D. weet evenmin hoe u bent thuisgeraakt (CGVS, p. 18). U geeft aan dat u een week na het incident nog contact had met uw stageplaats, waarbij u verteld werd dat er die week nog vreemde types gezien werden bij uw stageplaats (CGVS V., p. 12). Aan D. gevraagd of er bij uw stageplaats nog verdachte personen gezien werden, geeft hij aan dat niet te weten (CGVS D., p. 18, 19).

Frappant is ook dat D. geen enkele bijkomende informatie kan geven over de impact van het ongeval op uw persoon. U haalt aan dat u gekwetst was aan de elleboog en de linkervoet (CGSV V., p. 11), maar gevraagd aan D. op welke lichaamsplaatsen u specifiek pijn had, antwoordt hij zeer algemeen dat u pijn had aan het lichaam (CGVS D., p. 19). Gevraagd of u naar een psycholoog ging nadien antwoordt hij dat hij denkt van wel, maar meer informatie kan hij daarbij niet geven.

Bovendien is het vreemd dat u, hoewel u meent dat u in behandeling was bij een psycholoog (CGVS V., p. 17), hier geen enkel document over kunt neerleggen ter staving.

Het spreekt voor zich dat uit D. zijn korte, feitelijke beschrijvingen van toch wel een ingrijpende en gewelddadige gebeurtenis weinig overtuigingskracht spreekt. D. zijn zeer rudimentaire en algemene bewoordingen over het incident dat ertoe heeft geleid dat u het land bent ontvlucht, geven jullie verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door jullie ingeroepen feiten

onaannemelijk worden. Gezien dit incident mede de onmiddellijke aanleiding was voor u en D. om Venezuela te verlaten (CGSV V., p. 12), kan nochtans verwacht worden dat jullie hier beide gedetailleerd over zouden kunnen vertellen. De vaststelling dat dit niet het geval is, schaadt de geloofwaardigheid van dit door jullie beweerde voorval. Uw verklaring dat u slechts de dag van het incident zelf aan D. vertelde wat er gebeurd was, maar er daarna niet meer in detail over sprak (CGSV V., p. 22), kan niet gevolgd worden, gezien het belang van dit incident in jullie beslissing om het land te verlaten en in een ander land internationale bescherming aan te vragen.

Ook dient te worden opgemerkt dat het weinig coherent is dat u enerzijds beweert dat u na het incident van 20 januari 2017 heel veel moeite hebt gehad om uw activiteiten terug op te nemen en u de straat niet meer durfde op te gaan (CGSV V., p. 11-12), maar u anderzijds wel nog een andere job heeft gezocht en gevonden gezien u verklaart van maart 2017 tot aan uw vertrek in juni 2017 te hebben gewerkt als assistent in een medisch laboratorium (CGSV V., p. 5). Dat u nadien nog werk heeft gezocht doet een ander licht schijnen op uw voorgewende angst wat de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde gebeurtenis eens te meer aantoonst. Ook opmerkelijk is dat u, hoewel u nog enkele maanden in Venezuela hebt verbleven, er nog steeds geen idee van hebt wie de mannen waren die u achtervolgden (CGSV V., p. 16).

Wat betreft het incident dat D. omschrijft als een poging tot ontvoering (CGSV D., p. 9), kan gesteld worden dat enkele incoherenties tussen de verklaringen van D. en u de geloofwaardigheid van dit beweerde incident ten zeerste op een helling zetten. Zo meent D. dat hij op dezelfde dag van het incident klacht wilde gaan indienen en dat hij in het bijzijn was van u, uw tante C., en een vriend F. (CGSV D., p. 16). In tweede instantie voegt D. er vreemd genoeg aan toe dat zijn schoonmoeder er misschien ook bij was (CGSV D., p. 20). U daarentegen zegt tot tweemaal toe dat u en D. op dat moment vergezeld werden van de broer van D. en van oom J. F. (CGSV V., p. 18-19 & 21). Pas wanneer gepeild wordt of F. u op die dag met iets geholpen heeft, stelt u uiteindelijk dat hij er ook bij was (CGSV V., p. 21). Dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over wie erbij was toen jullie een klacht wensten in te dienen, en jullie antwoorden ook schijnen aan te passen naargelang de vraagstelling, werpt een smet op de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde feiten. Bovendien werd een tweede incoherentie opgemerkt. Daar waar u stelt dat D. twee maanden na het incident bij u inwoonde en daarna terug naar zijn huis keerde (CGSV V., p. 19, 22), zegt D. dat hij na het incident steeds bij u gewoond heeft tot jullie naar België kwamen en dat hij niet meer thuis gewoond heeft (CGSV D., p. 16). Nochtans vond het incident al plaats op 14 februari 2017 (CGSV D., p. 10), en vertrokken jullie pas vier maand later in juni 2017 uit Venezuela (CGSV V., p. 10). Deze incoherenties doen vanzelfsprekend afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door D. beweerde poging tot ontvoering.

U en D. zijn er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat de familie van D. telefoontjes en telefonische berichten kreeg waarin gesteld werd dat D. in het buitenland zat. Zo is het frappant dat D. gewoonweg niet weet wat er in de sms berichten stond die zijn ouders ontvingen (CGSV D., p. 17). D. haalt daarbij zelfs aan dat hij denkt dat de inhoud vrij intens was waardoor zijn ouders hem deze niet wilden vertellen. Er kan niet begrepen worden waarom zijn ouders met het oog op zijn verzoek om internationale bescherming en terwijl hij zich in België bevindt hem niet volledig zouden informeren over de dreigberichten. Vreemd genoeg en volledig inconsistent met D. zijn uitspraken weet u daarentegen wel wat er in de berichten stond (CGSV V., p. 19). U vertelt zelfs dat ze jullie beiden verteld hebben dat de inhoud van de berichten hetzelfde was als wat ze hen via telefoon hadden verteld. Het is niet geloofwaardig dat jullie niet allebei op de hoogte zouden zijn over de inhoud van deze berichten indien deze werkelijk gestuurd zouden zijn. Bovendien werd ook vastgesteld dat jullie gedrag na het krijgen van deze berichten niet conform de door jullie beweerde vrees is die deze berichten veroorzaken, hetgeen evenzeer de geloofwaardigheid van de beweerde berichten op losse schroeven zet. D. meent dat hij naar aanleiding van de berichten zijn instagramaccount verwijderde en een nieuw aanmaakte onder een naam die niet zijn eigen naam was (CGSV D., p. 4, 13). Het is dan ook merkwaardig dat hij op facebook wel nog te vinden is onder zijn eigen naam 'D. V.' en dat er op dit facebookaccount foto's van hem prijken waarop hij duidelijk in een Europese setting vertoeft, zoals onder meer een foto bij de Eiffeltoren. Indien D. werkelijk bang werd door de telefoontjes en vreesde voor het leven van zijn ouders en zijn broer (CGSV D., p. 13), kan verwacht worden dat hij niet op facebook tentoon zou spreiden dat hij zich in het buitenland bevindt. Hiermee geconfronteerd, zegt D. dat men in Venezuela instagram gebruikt (CGSV D., p. 20), hetgeen geenszins een afdoende verklaring is waarom er foto's van hem in Europese setting op zijn facebookaccount te zien zijn.

Betreffende jullie vervolgingsmotieven dient tot slot opgemerkt worden dat het vragen oproept dat de geboortektes van u en D. reeds op 10 januari 2017 gelegaliseerd werden, nog voor het eerste incident zou zijn gebeurd. Deze vaststelling suggereert dat jullie toen reeds stappen ondernamen om naar het buitenland te gaan, wat vanzelfsprekend de geloofwaardigheid inzake de door jullie aangehaald incidenten verder ondermijnt.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u en D. opgeworpen incidenten en vervolgingsfeiten die zouden hebben geleid tot jullie vlucht uit Venezuela.

Vervolgens halen jullie beiden aan te vrezen ontvoerd of vermoord te worden omwille van jullie langdurig verblijf in het buitenland (CGVS V., p. 12). Als reden dat D. vreest dat hij ontvoerd zal worden, verwijst hij naar de goede status van zijn familie, met name dat ze een goed draaiende bakkerij hebben en ze veel geld hebben (CGVS D., p. 11, 12). D. verwijst daarbij naar de telefoontjes die zijn familie had ontvangen na zijn vertrek, waarbij gezegd werd dat men wist dat hij het land verlaten had. Verder haalt hij geen andere problemen aan (CGVS D., p. 10, 12, 13). Zoals eerder aangehaald kan er geen geloof worden gehecht aan deze bedreigingen. Voorts halen u en D. hetzelfde voorbeeld aan van iemand die zou zijn ontvoerd en gedood, nadat hij de mogelijkheid had gehad te reizen (CGVS D., p. 11-12). U vernam het via een nieuwsbericht dat de ronde deed in uw stad (CGVS V., p. 13). D. noemt deze persoon dan weer een kennis, al weet hij niet hoe deze persoon heet noch wanneer het exact gebeurde. Hoe betreuwenswaardig bovenstaand incident van deze persoon ook mag zijn, uit jullie verklaringen blijkt geenszins dat jullie bij terugkeer een verhoogd risico zouden lopen op ontvoering of beroving door criminele bendes, omwille van jullie verblijf in Europa of omwille van dit voorbeeld waarnaar jullie verwijzen. Uit jullie verklaringen en uit jullie aangehaald voorbeeld blijkt dat jullie zich baseren op louter crimineel gemeenrechtelijke feiten die geen verband houden met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer als rijk zal bestempeld worden en men daardoor het doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingsfeer van voornoemd artikel te vallen.

U haalt tot slot een incident aan waarbij uw moeder slachtoffer werd van een gijzeling en een overval in het huis van uw grootmoeder (CGVS V., p. 7). Wat dit betreft dient aangestipt te worden dat het CGVS in de beslissing van uw moeder overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan deze motieven die eveneens werden opgeworpen door uw moeder. Deze beslissing werd toegevoegd aan het administratief dossier. Bijgevolg kan er op basis van die motieven geen sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde.

Uw verklaart dat u denkt dat de overval verband hield met de politieke activiteiten van uw oom M. V. (CGVS V., p. 3, 10, 15). U haalt echter geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat de overval verband zou houden met het politieke profiel van uw oom. U zegt zelf ook dat u het denkt, maar dat het nooit bewezen werd (CGVS V., p. 15). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat er een verband zou bestaan tussen het politieke profiel van uw oom enerzijds, en de overval anderzijds. Daarnaast zegt u ook dat uw familie, naast het ongeloofwaardig geacht incident, geen andere problemen kende omwille van de activiteiten van uw oom, noch slaagt u erin een concreet element aan te brengen dat uw oom zelf ook problemen kende omwille van zijn eigen activiteiten (CGVS V., p. 10 & 16). Er moet dan ook worden opgemerkt dat louter uit de politieke activiteiten van uw oom geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid.

Er dient ook nog opgemerkt te worden dat noch u noch D. politiek actief zijn. U geeft aan dat u in Venezuela niet politiek actief was, dat u geen protesten bijwoonde en geen lid was van een politieke partij (CGSV V., p. 9). Ook in België was u niet politiek actief (CGVS V., p. 9). Ook D. geeft aan dat hij niet politiek actief was in Venezuela, geen protesten bijwoonde en dat hij geen lid was van een politieke partij (CGVS D., p. 8, 9).

Gezien bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28

juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U haalt aan dat uw familie zich in een goede economische positie bevindt (CGSV V., p. 11) en zoals eerder gesteld komt D. eveneens uit een gegoede familie die een goed draaiende bakkerij heeft en veel geld (CGVS D., p. 11, 12). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u en uw verloofde, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De door jullie aangehaalde feiten werden reeds eerder besproken.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u en D. neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en gelegaliseerde en vertaalde geboorteaktes bevestigen louter jullie identiteit, maar hebben verder geen betrekking op de door jullie beweerdte problemen bij terugkeer naar Venezuela. Het uittreksel uit het handelsregister ondersteunt de verklaringen dat de familie van D. een onderneming heeft in Venezuela. De documenten inzake jullie studies in België hebben geen betrekking op jullie vrees bij terugkeer naar Venezuela. De foto's en artikels van M. V. ondersteunen jullie verklaringen over zijn politieke activiteiten en ondersteunen dat jullie een vertrouwelijk contact met hem hadden. Deze foto's en artikels zeggen echter niets over eventuele problemen naar aanleiding van deze activiteiten. Uw diploma bevestigt uw verklaringen over uw opleidingsniveau.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van V. R. D. J. (OV 8.423.329) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Afstand beroep eerste verzoekende partij

Het beroep werd initieel ingesteld door drie verzoekende partijen. Met een aangetekende brief dd. 3 oktober 2019 deelt de advocaat van eerste verzoekende partij, mevrouw R.L.V.B, moeder van tweede verzoekster mee dat zij afstand doet van haar beroep en met de steun van IOM vrijwillig terugkeert naar Venezuela. Ter terechtzitting bevestigt haar advocaat de afstand van het beroep en dat zij inderdaad naar Venezuela is teruggekeerd. De Raad neemt akte van de afstand van het beroep door eerste verzoekende partij, waardoor het beroep wat betreft eerste verzoekster zonder voorwerp is geworden. De gegrondheid van het beroep wordt door de Raad enkel met betrekking tot de tweede (hierna 'tweede verzoekster') en derde (hierna 'derde verzoeker') verzoekende partijen onderzocht.

2.2. Het verzoekschrift

In een enig middel roepen verzoekers de schending in van artikelen 48/3 en 62 §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Verzoekers voeren aan dat de meeste argumenten van het CGVS redeneringen zijn die gebruikt worden om aan te tonen dat het relaas van verzoekers ongeloofwaardig zou zijn maar dat verzoekers thans in staat zijn nieuwe bewijzen voor te leggen die aantonen dat ze een gegronde vrees voor vervolging hebben, namelijk; een attest van de heer M. V. B. (stuk 10), een attest van de psycholoog B. N. B. (stuk 11) en uittreksels uit hun instagram rekeningen (stuk 12). Zij argumenteren vervolgens als volgt met betrekking tot het attest van de heer M. B.:

"De heer M. V. B. is een bekende Venezolaanse journalist, die in 2015 door de Organizacion de Periodistas Iberoamericanas in juni 2015 als persoonlijkheid van het jaar verkozen werd (stuk 4). De heer V. publiceert tal van opiniestukken, die zeer kritisch ten aanzien van de huidige Venezolaanse regering zijn (stuk 5). Hij was de verantwoordelijke voor de campagne van Henri Falcón, die bij de presidentiële verkiezingen van 2018 de kandidaat van de oppositie tegen Nicolas Maduro was (stukken 6 en 7). Hij schreef na de overval op zijn familie een artikel in de krant La Prensa de Monagas. Dit artikel is jammer genoeg niet meer terug te vinden. De krant verschijnt niet online, en kampt thans met veel problemen, o.a. een tekort aan papier dat zijn verschijning bedreigt. In die omstandigheden kon het artikel niet in de archieven van de krant teruggevonden worden. Verzoekers voegen een foto van twee recente voorpagina's van de krant toe (stuk 8), evenals het bewijs dat de krant niet op internet verschijnt (stuk 9).

De heer V. deed een verklaring (stuk 10) ter attentie van uw Raad om de vervolgingen ten aanzien van zijn familie te bevestigen. Die verklaring wordt aan huidig verzoekschrift gevoegd, met een vertaling ervan."

Met betrekking tot het attest van de psycholoog B.N.B. stellen verzoekers het volgende: *"Op p. 17/23 van haar onderhoud had Mevrouw P. V. de naam van haar psycholoog, namelijk B. N., geciteerd. Ze voegt hierbij een verslag van Mevrouw N. B., opgesteld op 17.2.2017, toe (stuk 11). Daaruit blijkt dat ze tussen 25.1.2017 en 17.2.2017 in behandeling wegens een posttraumatische stress geweest is. De psycholoog vermeldt een mogelijke poging tot ontvoering. De datum, evenals de korte beschrijving van*

de feiten, stemmen absoluut overeen met de verklaringen van Mevrouw P. Va.. Het verwijt over het gebrek aan coherentie van het gedrag van Mevrouw P. na de overval, omdat ze van maart tot juni 2017 opnieuw werkte, wordt door het CGVS aan Mevrouw P. V. verweten terwijl ze zelfs niet daarmee geconfronteerd werd. Indien dit het geval was geweest had ze kunnen uitleggen dat ze in het laboratorium van haar tante M. V. werkte, wat haar ook hielp om na de ontvoeringspoging een beetje zelfvertrouwen weer op te bouwen. De zin "Dat u nadien nog werk heeft gezocht doet een ander licht schijnen op uw voorgewende angst wat de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde gebeurtenis eens te meer aantoonst" is op zijn minste misplaatst en vormt een foute redenering".

Wat betreft de telefonische bedreigingen aan de ouders van de heer V.R. en instagramaccounts stellen verzoekers dat tweede verzoekster en derde verzoeker verklaarden dat ze na die telefonische bedreigingen van account veranderden. Waar het CGVS stelt dat hun gedrag niet consequent is en niet verenigbaar met de bedreigingen aan het adres van de familie van derde verzoeker zou zijn, leggen zij "een aantal gesprekken van oktober 2018 neer waar ze aan vrienden uitlegden dat zij van account moesten veranderen en dat de familie van [derde verzoeker] bedreigd werd (5 pagina's). Ze luiden als volgt: « Maat, je bent van Insta veranderd?" Hallo, 't is omdat de marna van D. telefoontjes krijgt Dat ze een zoon in het buitenland heeft" En « Ja, nu is dat het nieuwe dat in Maturin gebeurt, hebben ze ons gezegd Mensen ontvoeren zodat degenen in het buitenland betalen Ja baby, en ze geloven zeker dat jullie super veel geld hebben En de familie van D. die daar blijft wonen".

Inzake de laattijdigheid van de aanvragen tot internationale bescherming stellen verzoekers dat tweede verzoekster en derde verzoeker in België beschikten over een verblijf als studenten "en waren aldus veilig ten aanzien van Venezuela. Ze wensen hierbij op te merken dat dit bv ook het geval van A. M. V. (p. 9/23 van haar onderhoud), de neef van Mevrouw P. V., en dochter van de heer M. V., die thans in Barcelona als studente verblijft. Dit betekent niet dat ze geen vrees ten aanzien van de Venezolaanse Staat dient te koesteren. Op het moment dat het verblijf van Mevrouw P. V. en de heer V. R. als studenten ten einde liep hebben ze wel de internationale bescherming gevraagd. Mevrouw V. B. vroeg de internationale bescherming op het einde van de periode van 90 dagen na haar aankomst, hetzij, opnieuw, op het moment waar ze niet meer door een legaal verblijf in België tegen een terugkeer naar Venezuela beschermd werd."

Verzoekers concluderen hieruit dat "[H]un gedrag is aldus coherent met hun vrees voor vervolging geweest. Gezien het declaratief karakter van het vluchtelingenstatuut is de centrale vraag bovendien indien ze ja of niet in gevaar zijn, en niet indien ze snel genoeg de internationale bescherming gevraagd hebben".

Wat betreft de te weinig gedetailleerde verklaringen van derde verzoeker over de aanvallen op zijn partner en schoonmoeder stellen verzoekers dat "de getuigenis van een derde gebruiken om te besluiten dat feiten niet plaatsgevonden hebben is op zich een methode die tot veel vergissingen kan leiden. De feiten worden in ieder geval nu door het attest van de heer M.V. en het verslag van de psycholoog B.N bevestigd."

Met betrekking tot het weinig coherent karakter van het gedrag van tweede verzoekster wordt verwezen naar de uiteenzetting inzake het attest van de psycholoog.

Wat betreft de inconsequenties tussen de verklaringen van tweede verzoekster en derde verzoekster inzake de poging tot ontvoering waarvan derde verzoeker het slachtoffer werd stellen verzoekers het volgende: "Om te beslissen indien verzoekers al dan niet een vrees voor vervolging in geval van terugkeer hebben maakt het voor het CGVS ook niet uit te weten wie erbij was toen beslist werd een klacht te gaan indienen, of indien [derde verzoeker] bij [tweede verzoeker] na het incident is gaan inwonen of nog af en toe naar zijn eigen huis terugkeerde. De bedoeling van dit onderdeel van de bestreden beslissingen is te bewijzen dat verzoekers zich tegenspreken en aldus niet de waarheid spreken. De notities van de onderhouds van verzoekers bij het CGVS tellen in totaal 61 pagina's. Het is normaal te noemen dat ze niet op alle punten overeenstemmen. Bovendien moet het geheel van de elementen in overweging genomen worden, waaronder eerst de stukken (EHRM, Singh e.a. t. België, 2.10.2012). In huidig geval laten de nieuwe stukken, waaronder het belangrijk attest van de heer M. V., toe te besluiten dat er in hoofdte van verzoekers een gevaar tot vervolging bestaat".

Met betrekking tot de legalisatie van documenten in januari 2017 stellen verzoekers dat "dit betekent dat [tweede verzoekster] en [derde verzoeker] toen gedacht hebben dat ze mogelijks voor een lange periode naar het buitenland zouden moeten reizen. Dit is jammer genoeg het lot van duizenden en zelfs

miljoenen Venezolanen en het is voor verzoekers een raadsel hoe dit zou bewijzen dat de vervolgingen waarvan ze het slachtoffer werden niet plaatsgevonden hebben”.

Wat betreft de vrees om vervolgd te worden omwille van hun lange verblijf in het buitenland stellen zij dat *“Los van het bijzonder sterke politieke profiel van de heer M. V. en van de gevaren die dit profiel meebrengt lopen verzoekers het risico omwille van hun sociaal statuut bedreigd te worden. Verzoekers hebben reeds supra onder punt (6) het onrechtstreeks bewijs geleverd van het feit dat de ouders van de heer V. R. effectief bedreigd werden. Maar zelfs los van die bedreigingen bestaat er in hoofde van verzoekers een objectief risico tot vervolging. Er bestaan voor het moment geen richtlijnen van het UNHCR betreffende de verzoeken tot internationale bescherming tav Venezuela. Ten aanzien van El Salvador (stuk 13), Honduras (stuk 14) en Guatemala (stuk 15), hetzij drie landen uit Centraal Amerika die zoals Venezuela met een uitzonderlijk hoog geweldsniveau geconfronteerd worden, bestaan echter richtlijnen die de mensen met een hoger inkomens niveau als risicoprofielen beschrijven. Er dient opgemerkt te worden dat die richtlijnen door het CGVS gevolgd worden en dat het statuut van vluchteling aan onderdanen van die drie landen frequent op die basis toegekend wordt. De economische crisis is in Venezuela nog acuter dan in die drie Centraal-Amerikaanse landen (pp. 33-34/62 van het COI Focus). De beschikbaarheid van cash geld, en in het bijzonder van buitenlandse deviezen, is bijzonder problematisch. Dit maakt personen als verzoekers, die wel toegang tot die buitenlandse deviezen hebben, nog kwetsbaarder.”* Met verwijzing naar p. 23/62 van de COI Focus stellen verzoekers dat dit document de vrees van verzoekers volledig objectificeert door te stellen dat *“L'extorsion, l'assassinat sur contrat (sicariato) et le kidnapping sont des pratiques courantes”.*

Zij vervolgen hun betoog door te stellen dat *“Uit het COI Focus blijkt bovendien dat het geweld in Venezuela absoluut niet meer onder controle is, en dat Venezuela 4 van de 10 meest gewelddadige steden ter wereld telt waaronder de (relatief kleine) stad Maturin (p. 26). De lokale kranten zijn vol gruweldaden zoals reeds uit de voorpagina van La prensa de Monagas te zien is (stuk 8). Een artikel in de krant El Sol de Oriente van 1.3.2019 (vertelt hoe een zesjarig kind in een bus gegijzeld wordt zodat de passagieren hun goederen zouden afgeven en hoe het kind nadien voor de ogen van de passagiers vermoord wordt (<http://elsoldeoriente.com.ve/catearv/sucesos/>, geraadpleegd op 8.3.2019). Dezelfde krant vermeldt feiten van., onthoofdingen op straat, evenals de ontplooiing van ... 7.000 militairen om de veiligheid tijdens het carnaval te verzekeren. Of, met de woorden van [tweede verzoekster] uitgedrukt: “Wel door de situatie in VEN degenen die de kans gehad hebben om het land te verlaten die kunnen reizen als toerist, die worden door de anderen aanzien als mogelijke slachtoffers. De anderen zijn dan de personen met weinig inkomen, de misdadigers. Ze zien ons als mensen die veel geld hebben want door de inflatie is de waarde van de dollar gestegen en degenen die kunnen reizen zijn op die manier zeer verleidelijke slachtoffers voor de misdadigers. Daarom hebben we zoveel vrees en ook na de telefoontjes naar de moeder van [derde verzoeker]. Alhoewel ze niet daarover ondervraagd werden, wensen verzoekers te beklemtonen dat een grote deel van de stad vanuit de gevangenis La Pica gecontroleerd wordt. [Tweede verzoekster] denkt zelf dat de één van de persoon die tijdens de overval verscheen, die onder invloed van drugs was, en haar het meest terroriseerde, misschien zelfs rechtstreeks vanuit de gevangenis kwam om aan de overval deel te nemen. In dit context is het risico op vervolging van verzoekers omwille van hun socio-economische situatie is in ieder geval duidelijk. Het rechtvaardigt de toekenning van het vluchtelingenstatuut. »*

Met betrekking tot de geloofwaardigheid van de overval stellen verzoekers dat de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster een zeer doorleefde indruk geven en zij in staat was *“tal van details betreffende de overval te geven, en toonde aan de hand van haar telefoon de foto's van de plaatsen waar de feiten plaatsvonden. Dat het CGVS het gedrag van de overvallers moeilijk begrijpelijk vindt bewijst enkel dat de Commissaris generaal het handelen van de overvallers op die manier analyseert, en niet dat de feiten niet plaatsgevonden hebben. In tegendeel worden de feiten door een zeer betrouwbare bron, namelijk de heer M. V. bevestigd.”*

Wat betreft de identiteit van de belagers stellen verzoekers tenslotte het volgende: *“Er wordt aan verzoekers verweten geen zekerheid te kunnen bieden over de identiteit van hun belagers. Uw Raad zal opmerken dat de heer V. vermoedt dat de belagers zich binnen de Bolivariaanse kringen bevinden. Dit stemt met het COI-Focus overeen: “Les personnes ciblées par ces violations sont toutes les voix critiques envers le gouvernement, par excellence des opposants politiques, des défenseurs des droits humains, des journalistes » (p. 45/62). Uit hetzelfde document blijkt dat de politie de daders meestal niet kan identificeren, wanneer de politie niet zelfs nauwe banden met de daders onderhoudt. Als gevolg daarvan stelt het COI-Focus: “La plupart des crimes ne sont pas signalés” (p. 23/62). Dat de daders niet verder te identificeren zijn is aan de huidige Venezolaanse chaos te wijten, en niet aan verzoekers zelf.*

Het vormt in ieder geval geen reden om hen de internationale bescherming te weigeren. Een weigering van het statuut van vluchteling zou als gevolg hebben dat verzoekers België voor Venezuela zouden moeten verlaten, waar ze een ernstig risico zouden lopen het slachtoffer van een schending van artikel 3 EVRM te worden."

Verzoekers vragen in hoofdorde hen als vluchteling te erkennen en in subsidiaire orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.3. Stukken en nieuwe elementen

2.3.1. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift volgende stukken toe:

1. bestreden beslissing tav [eerste verzoekster];
2. bestreden beslissing tav [tweede verzoekster];
3. bestreden beslissing tav [derde verzoeker];
4. Elsiglo.coro,... 30.4.2018, "*M.V.: uno de los columnistas mas destacado delpais* »;
5. Opiniestukken van de heer M. V.;
6. Infocifrasonline, 28.3.2018, "*Henri Falcôn presidente, Maduro jefe de la opisición*";
7. Primicias 24.com, 25.4.2018, "*M.V. juramentara a coordinadores electorales de Henri Falcôn en Petare*";
8. Twee voorpagina's van de krant "*La Prensa de Monagas*";
9. Google search "*La Prensa de Monagas*";
10. Attest van de heer M.V. met vertaling;
11. Attest van psycholoog B. N.;
12. Uittreksels van de Instagram account van [tweede verzoekster];
13. UNHCR, Eligibility guidelines El Salvador, maart 2016, pp. 30-32;
14. UNHCR, Eligibility guidelines Honduras, 27 juli 2016, pp. 46-48;
15. UNHCR, Eligibility guidelines Guatemala, januari 2018, pp. 40-42.

2.3.2. Verzoekers brengen d.m.v. een aanvullende nota dd. 22 januari 2020 drie nieuwe elementen ter kennis:

- Een beëdigde vertaling van het psychologisch verslag betreffende de opvolging van mevrouw P.V. in Venezuela (stuk 2);
- Een beëdigde vertaling van het attest (stuk 3);
- Een krantenartikel betreffende de moord op J.F.C.V. in mei 2019 (stuk 4). De nota licht verder toe dat de heer J.F.C.V. de neef was van mevrouw P.V. en eveneens tandarts was en dat de omstandigheden van de moord nog niet volledig werden uitgeklaard maar dat de moord op zijn minst een illustratie is van het gevaar dat mevrouw in geval van terugkeer naar Venezuela omwille van haar socio-economische profiel zou lopen.

2.3.3. Verwerende partij legt een nota dd. 3 april 2019 neer waarin zij de middelen in het verzoekschrift onderzoekt en er op reageert.

2.4. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.4.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten

om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatie richtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties.

De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, MM, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

2.5. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.5.2. Het asielrelaas van verzoekers kan worden samengevat als volgt. Beide verzoekers zijn verloofd en kwamen op 15 juni 2017 in België aan waar ze aanvankelijk met een studentenvisum verbleven en dienden een verzoek om internationale bescherming in op 3 september 2018 toen hun legaal verblijf als studenten ten einde liep. Beide verzoekers behoren tot welstellende families in Venezuela. Tweede verzoekster studeerde aan de Universiteit en volgde er een tandartsenopleiding, in het kader waarvan ze een stage liep in een tandartsenpraktijk. Zij verklaart dat ze op 20 januari 2017 werd achtervolgd door twee verdachte mannen in een wagen toen ze wegreed van haar stageplaats en botste met een derde wagen op een kruispunt. Ze sloot de deuren van haar wagen en door een tussenkomst van omstaanders gingen haar achtervolgers weg. Derde verzoeker, haar verloofde, die werkte in de bakkerij van zijn familie merkte op zijn beurt op 14 februari 2017 een verdachte wagen op toen hij op zijn moeder wachtte in de wagen.

Hij sloeg op de vlucht en werd achtervolgd door de wagen en kon ontkomen door in de tegenstelde rijrichting te rijden en rode lichten te negeren. Hij besloot een klacht te gaan neerleggen bij de guardia nacional maar omdat hij daar diezelfde wagen zag die hem achtervolgd had, zag hij van dit voornemen af. De dag erna reed diezelfde wagen langs zijn huis en ging hij in het huis van tweede verzoekster wonen in afwachting van hun vertrek. Beide verzoekers vrezen bij terugkeer naar Venezuela ontvoerd en vermoord te worden ook omwille van het feit dat zij beiden welstellende families hebben.

2.5.3. Na grondige analyse van de bestreden beslissingen, het verzoekschrift, de aanvullende nota's en de stukken in het administratief dossier stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers' vluchtmotieven.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers pas na een jaar en bijna drie maanden na aankomst in België hun verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Waar verzoekers in het verzoekschrift stellen dat dit te verklaren is door het feit dat zij al die tijd een legaal verblijf hadden als student in België en dus veilig ten aanzien van Venezuela en dat zij het verzoek hebben ingediend toen hun legaal verblijf ten einde liep, stelt de Raad vast dat eerste verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat ze dachten dat ze de taal en cultuur konden leren kennen en dat *"na die ervaring zijn de dingen misschien beter geworden en kunnen we dan terugkeren"* (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 11) en derde verzoeker *quasi* identieke bewoordingen gebruikt (gehoorverslag CGVS derde verzoeker, p. 10) maar ook dat beide verzoekers stellen dat de familie van derde verzoeker telefoontjes had gekregen waarin gezegd werd dat *"ze wisten dat ik [derde verzoeker] hier ben"* (gehoorverslag CGVS derde verzoeker, p. 13) waardoor ze schrik hadden gekregen om terug te keren (*idem*). De Raad stelt vast dat verzoekers heel lang gewacht hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en kan dit niet zomaar terzijde worden geschoven in de beoordeling van hun beweerd vrees voor vervolging, zeker nu zij hun verzoek niet alleen baseren op de incidenten waarvan zij beiden het slachtoffer waren, maar ook op de overval waarvan de moeder van tweede verzoekster het slachtoffer werd en die volgens verzoekers verklaringen en de verklaring van de heer M.V. dat door verzoekers bij aanvullende nota werd neergelegd, gelinkt zou kunnen zijn aan diens politieke activiteiten en standpunten.

De Raad stelt vast dat verzoekers de overval waarvan de moeder van tweede verzoekster het slachtoffer zou geweest zijn, situeren in december 2017, dit is 8 maanden voor de indiening van hun verzoek om internationale bescherming. Het feit dat zij ook na dit incident verschillende maanden wachten om zich op de bescherming van de Belgische autoriteiten te beroepen ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst van de incidenten waarvan zij beweren het slachtoffer te zijn geweest en van hun veronderstelling dat de overval op het huis van tweede verzoeksters grootmoeder in verband staat met de politieke activiteiten van haar oom. Ook het feit dat tweede verzoeksters moeder ondertussen terugkeerde naar Venezuela is een element dat in de beoordeling van de Raad moet worden betrokken. Het feit dat haar moeder afstand deed van haar beroep staat hier niet aan in de weg nu verzoekers zich mede op de feiten die tweede verzoeksters moeder ertoe aanzetten om Venezuela te verlaten, beroepen. Voor zover verzoekers stellen dat zij de situatie afwachtten om te zien of alles voor hen rustig zou worden in Venezuela en de telefoontjes aan de familie van derde verzoeker die volgens hun verklaring op 14 augustus 2018 werden gepleegd (gehoorverslag CVGS derde verzoeker, p. 13) de doorslag zouden gegeven hebben om alsnog een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan dit de Raad niet overtuigen, nu zij ook na deze telefoontjes twee weken wachtten om hun verzoek in te dienen.

Met betrekking tot de incidenten waarvan beide verzoekers volgens hun verklaringen zelf het slachtoffer werden, stelt de Raad het volgende vast. Vooreerst moet er op gewezen worden dat in beide gevallen het om geïsoleerde incidenten gaat en dat de achtervolging van derde verzoeker als een poging tot ontvoering wordt omschreven door hemzelf (gehoorverslag CGVS derde verzoeker, p. 9), maar dat tweede verzoekster deze term niet gebruikt, al verwijst de door tweede verzoekster neergelegde attest van haar psychologe naar een mogelijke poging tot gijzeling als oorzaak van posttraumatische stress (stuk 2 aanvullende nota verzoekers). Tweede verzoekster stelt bovendien dat zij na haar ongeval geen problemen meer heeft gehad, maar dat zij zich wel behoedzamer gedroeg en voortdurend angstig was (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 17). Tegelijk verklaart zij gewerkt te hebben in een medisch laboratorium tot juni 2017 en dus nog verschillende maanden na het incident waarvan zij het slachtoffer werd en ondervond daar blijkbaar geen problemen bij (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 5). Voor zover verzoekers opwerpen dat zij hiermee niet geconfronteerd werd, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal hiertoe geenszins verplicht is.

Voor zover verzoekers stellen dat dit tweede verzoekster hielp om weer zelfvertrouwen op te bouwen, stelt de Raad vast dat dit niet wegneemt dat zij gedurende verschillende maanden na het incident terug aan het werk kon in dezelfde plaats en blijkbaar ongemoeid werd gelaten door haar belagers. Zij linkt wat haar overkwam ook op geen enkele manier aan de politieke activiteiten van haar oom, die een bekend schrijver is en de campagne heeft geleid van Henri Falcon, noch aan de overval van haar grootmoeder. Ook derde verzoeker maakt geen melding van verdere incidenten na 14 februari 2017 tot hun vertrek uit Venezuela in juni 2017 maar enkel van een dreigtelefoontje aan het adres van zijn familie, die hij, zoals hoger vermeld, situeert in augustus 2018 en van sms-berichten, waarvan hij de

inhoud niet kent en die niet exact in de tijd gesitueerd zijn in het gehoorverslag maar in elk geval dateren van na zijn vertrek uit Venezuela (gehoorverslag derde verzoeker, p. 17). Hoewel volgens zijn verklaringen toen werd gezegd in de dreigtelefoon dat ze wisten waar hij was, blijkt hieruit geenszins dat deze dreigtelefoon te maken had met de poging tot ontvoering van derde verzoeker noch met de achtervolging van tweede verzoekster.

Met betrekking tot de in de bestreden beslissingen vastgestelde incoherenties tussen de verklaringen van beide verzoekers stelt de Raad het volgende vast. Een aantal van de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot wat er zich afspeelde voor hun vertrek uit Venezuela, zoals met betrekking tot de vraag of derde verzoeker al dan niet nog naar zijn huis terugkeerde na het incident en voor hun vertrek naar België; en de vraag wie hen vergezelde toen ze klacht gingen indienen kunnen bestempeld worden als minimaal en minstens voor interpretatie vatbaar. Dit is niet het geval voor de vastgestelde inconsistenties met betrekking tot de inhoud van de sms-berichten die de moeder van derde verzoeker ontving. Waar deze laatste verklaarde dat zijn moeder *“ook sms berichten kreeg maar ze heeft me nooit verteld wat daarin stond”* en dat *“ze me enkel verteld heeft dat ze haar belden, dat ze wisten dat ik in het buitenland was. Ik denk dat die sms berichten vrij intens waren en dat ze dat niet wilde vertellen”* (gehoorverslag CGVS derde verzoeker, p. 17) verklaarde tweede verzoekster dat de moeder van derde verzoeker over de sms-berichten *“ons vertelde dat hetzelfde was als wat ze via de telefoon vertelden. Dat ze haar stuurden we weten dat je een zoon hebt in het buitenland en noch de broer, noch de ouders van David nemen intussen nog telefoontjes op van anonieme bellers”* (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 19). De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat het onwaarschijnlijk is dat tweede verzoekster beter op de hoogte zou zijn van wat haar toekomstige schoonmoeder hen heeft gezegd dan derde verzoeker zelf en stelt vast dat verzoekers de vastgestelde inconsistentie niet betwisten.

Verder stelt de Raad ook vast dat het feit dat derde verzoeker onder zijn eigen naam en met foto te vinden is op facebook onder meer bij de Eiffeltoren niet strookt met zijn bewering dat hij bang werd van de dreigtelefoontjes waarin werd gezegd dat ze wisten dat hij in het buitenland zat. Derde verzoekers uitleg dat men in Venezuela instagram gebruikt is een blote bewering die allerm minst overtuigt, nu niet aangetoond is dat facebook niet toegankelijk zou zijn voor Venezolanen. Ook de neergelegde gesprekken van oktober 2018 waarin verzoekers naar eigen zeggen aan vrienden uitleggen dat zij van account moesten veranderen en dat de familie van derde verzoeker bedreigd werd weerleggen bovenstaande vaststelling niet dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing nog steeds te vinden was op facebook.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de bedreigingen aan het adres van de familie van derde verzoeker nadat zij in België waren aangekomen en dat niet aangetoond is dat zij in verband staan met de incidenten waarvan beide verzoekers zeggen het slachtoffer te zijn geweest.

Voor zover verzoekers aanvoeren dat zij een gegronde vrees voor vervolging zouden hebben omwille van de politieke activiteiten van de oom van tweede verzoekster, stelt de Raad het volgende vast. Vooreerst stellen beide verzoekers zelf niet politiek actief te zijn geweest, geen lid te zijn van een politieke partij noch deelgenomen te hebben aan manifestaties pro of contra het huidige regime (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 9; gehoorverslag CGVS derde verzoeker, p. 8-9). Wat betreft de politieke activiteiten van de oom van tweede verzoekster, M.V. stelt zij dat haar oom zelf bedreigd is geweest, onder meer omwille van het feit dat hij betrokken was bij de campagne van Henri Falcon en dat hij kritische artikelen schrijft, maar zichzelf daardoor geen problemen heeft ondervonden. Wel stelt ze dat de familie denkt dat de overval in het huis van haar grootmoeder gelinkt is aan de politieke activiteiten van haar oom (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 10) en dat de drie kinderen van haar oom in het buitenland verblijven uit angst voor represailles. Tweede verzoekster legde bij het CGVS ter staving van haar verzoek een aantal artikelen neer waaruit blijkt dat M.V. actief betrokken was bij de campagne van Henri Falcon.

Naar het oordeel van de Raad slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van de politieke activiteiten van hun oom, nu zij zelf nooit politiek actief zijn geweest en verklaren nooit problemen te hebben gekend omwille van de politieke activiteiten van hun oom zolang zij in Venezuela verbleven en zelf niet weten of de overval op het huis van tweede verzoeksters grootmoeder hiermee gelinkt is.

Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift ook een schriftelijke verklaring toe van de heer M.V. met betrekking tot de overval op het huis van tweede verzoeksters grootmoeder, en voeren dit aan ter

ondersteuning van hun stelling dat de hele familie vervolgd wordt omwille van de politieke activiteiten van de heer M.V.. Waar verwerende partij stelt dat dit document uit de debatten geweerd moet worden omdat het niet vergezeld is van een beëdigde vertaling, stelt de Raad vast dat verzoekers een beëdigde vertaling neerleggen ter terechtzitting en het document dus in overweging wordt genomen.

De Raad stelt evenwel vast dat de verklaring van de heer M.V., geen ander licht werpt op de vaststelling dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging omwille van de politieke activiteiten van hun oom kunnen aannemelijk maken. Ten eerste stelt de Raad vast dat de M.V. de oom is van tweede verzoekster en dat zijn verklaring gedagtekend is op 7 maart 2019, dit is een maand na de datum van de bestreden beslissingen en 2 jaar en drie maanden na de erin beschreven overval op 13 december 2017, en dat de heer M.V. deze verklaring opstelde *“ter attentie van uw Raad om de vervolgingen ten aanzien van zijn familie te bevestigen”*. Verder stelt de Raad vast dat volgens het verzoekschrift de heer M.V. hierover een artikel in een krant had geschreven, maar dit artikel niet bijvoegt. Daar waar verzoekers stellen dat deze krant niet online verschijnt en dat het niet in archieven kon worden teruggevonden, overtuigt de Raad niet nu dit niet verklaart waarom niet minstens de kopie van het door M.V. geschreven artikel kon worden voorgelegd en waarom hiernaar niet verwezen wordt in de verklaring van de heer M.V.. Gezien het subjectieve en gesolliciteerde karakter van de verklaring van de heer M.V. en het tijdstip waarop deze verklaring wordt neergelegd, is de bewijswaarde van de neergelegde verklaring, naar het oordeel van de Raad, uiterst gering.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat de heer M.V. in zijn verklaring stelt dat er op 13 december 2017 in het huis van zijn moeder een door drie criminele huurmoordenaars gepleegde roofoverval met gijzeling plaatsvond en dat zij alle waardevolle voorwerpen, huishoudapparaten en een auto hebben gestolen; dat de overvallers schreeuwden dat indien zij klacht zouden neerleggen ze zouden terugkomen en hen vermoorden. Verder benadrukt hij dat de zogenaamde Bolivariaanse cirkels verbonden zijn aan het regime van vroeger Chavez en nu Maduro en dat zij gebruikt worden om politieke tegenstanders van het regime, zoals hijzelf en zijn familie bang te maken en dat hij ervan overtuigd is dat zij het waren die zijn familie bang maakten. Waar de Raad kan aannemen dat de oom van tweede verzoekster in de kijker loopt van de Venezolaanse autoriteiten en het slachtoffer kan worden van bedreigingen valt uit het attest niet af te leiden dat de overval politiek geïnspireerd was, noch dat de overval werd gepleegd door een aan het regime gelieerde bende met de bedoeling een politieke opponent te intimideren. Aangezien de criminelen, volgens het attest van M.V. het vooral gemunt hadden op de in het huis aanwezige bezittingen, lijkt het hier eerder om gemeenrechtelijke criminaliteit te gaan, die ook volgens de landeninformatie in het administratief dossier welig tiert. De loutere persoonlijke overtuiging van de heer M.V. volstaat in deze niet om aan te tonen dat de overval politiek geïnspireerd was noch om aan te tonen dat beide verzoekers, omwille van de politieke activiteiten van de oom van tweede verzoekster vervolging riskeren. In dit verband stelt de Raad vast dat de moeder van tweede verzoekster, die zelf het slachtoffer was van de overval ondertussen naar Venezuela is teruggekeerd en dat tweede verzoekster, zoals hoger aangehaald, zelf verklaarde dat zij zelf nooit problemen heeft ondervonden omwille van de politieke activiteiten van de heer M.V..

Ook de overige documenten die door verzoekers werden neergelegd leiden niet tot een andere conclusie. Voor zover verzoekers zich beroepen op het attest van psycholoog B.N.B. om te stellen dat dat tweede verzoekster in behandeling is geweest wegens een posttraumatische stress en dat als oorzaak *“mogelijke poging tot ontvoering”* vermeldt, wijst de Raad er op dat een dergelijk attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de oorzaak van de vastgestelde posttraumatische stress. Een psycholoog of een psychiater is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Bovendien doen de vaststellingen in dit attest geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot het gemeenrechtelijke karakter van de beweerde feiten en het feit dat tweede verzoekster nog een aantal maanden na het incident kon blijven werken in een medisch laboratorium zonder verder problemen te ondervinden.

De paspoorten, identiteitskaarten en geboorteakten bevestigen verzoekers identiteit en nationaliteit, die niet betwist worden, het diploma van tweede verzoekster bewijst haar opleidingsniveau. Het uittreksel uit het handelsregister ondersteunt de verklaringen van derde verzoeker dat zijn familie een onderneming heeft in Venezuela.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de bedreigingen waarvan zij het slachtoffer werden verband hielden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, noch dat zij omwille van deze feiten een gegronde en actuele vrees voor vervolging hebben.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij het risico lopen omwille van hun sociaal statuut vervolgd te worden argumenteren zij in wezen dat UNHCR richtlijnen met betrekking tot El Salvador, Honduras en Guatemala, drie landen uit Centraal-Amerika die zoals Venezuela met een uitzonderlijk hoog geweldsniveau worden geconfronteerd, mensen met een hoger inkomensniveau als risicoprofielen beschrijven en dat deze richtlijnen door het CGVS gevolgd worden. Zij stellen dat de economische crisis in Venezuela nog acuter is in Venezuela dan in de genoemde landen, dat beschikbaarheid van cash geld, en in het bijzonder buitenlandse deviezen, bijzonder problematisch is en dat dit personen zoals verzoekers die wel toegang hebben tot buitenlandse deviezen nog kwetsbaarder maken. Zij stellen dat het risico op vervolging van verzoekers omwille van hun socio-economische situatie duidelijk is. In hun aanvullende nota voegen zij ook een krantenartikel toe met betrekking tot de moord in mei 2019 op de neef van tweede verzoekster, die tandarts was.

Voor zover verzoekers zich beroepen op de UNHCR Guidelines met betrekking tot El Salvador, Guatemala en Honduras, wijst de Raad er vooreerst op dat deze richtlijnen uiteraard geen betrekking hebben op Venezuela. Gezien de socio-economische omstandigheden, de algemene veiligheidssituatie alsook de actoren die er actief zijn verschillend zijn in deze vier landen kunnen de richtlijnen van UNHCR met betrekking tot de eerstgenoemde drie landen niet zomaar worden toegepast op verzoeken om bescherming van Venezolanen, noch kan er van uitgegaan worden dat de in de richtlijnen opgenomen risico profielen *mutatis mutandis* toepasbaar zouden zijn.

Bovendien zijn UNHCR richtlijnen weliswaar belangrijk en waardevol bij het beoordelen van verzoeken om internationale bescherming maar zijn ze als dusdanig niet bindend voor de asielinstanties noch voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De loutere verwijzing naar het geweldsniveau in en het inwonersaantal van de stad waarvan verzoekers afkomstig zijn en de gewelddadige moord op tweede verzoeksters neef volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers, louter omwille van hun financieel gunstige positie een vrees voor vervolging koesteren in Venezuela en dat zij kunnen beschouwd worden als behorende tot een bepaalde sociale groep in de zin van de vluchtelingendefinitie. Dit blijkt ook niet uit de landeninformatie aangebracht door de partijen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers in de zin van artikel 1,A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen in hoofde van verzoekers.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

2.6.2. Beoordeling

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partijen, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moeten aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet betwisten en maakt de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot dit punt tot de zijne.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak ten aanzien van de eerste verzoekende partij.

Artikel 2

De tweede en derde verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de tweede en derde verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET